

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ένα συγκινητικό ειδύλλιο στο Σαιν Μόριτς. Η θλιβερή ζωή ενός Νορβηγού πρωταθλητού του σκί. Μιά περιεργή περιπέτεια του Όλαφ Νίσοεν. Το ατύχημα της όμορφης Ιταλίδος κομίσσης Τζούλιας Μπερίνι. Ο «Τρελλός των Άλπεων». Μιά τραγωδία στον Καναδά. Το ξγκλημα ενός κυνηγού γουναρικών. Η τύψεις του Κλόρκ Άνταμς.

ΙΑ τραγική ιστορία, σχετικά με τα χιόνια, που έμεινε αξεχάστη στον διεθνή κόσμο των φιλάθλων, συνέβη στο Σαιν Μόριτς, κατά τους τελευταίους ολυμπιακούς αγώνες πόν χειμερινών σπόρ.
Τό Σαιν Μόριτς, ως γνωστόν, είνε κοντά στα αλπιακά σάνορα, πάνω στις έλβετικές Άλπεις. Έκεί πέρα συγκεντρώνεται κάθε χειμώνα όλη ή άριστοκρατία της Εβρώπης. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε εύκολα τό θέμα που παρουσίαζε τό Σαιν Μόριτς, κατά τους ολυμπιακούς αγώνες. Πόιν από πολλές έθνομιάδες ήσαν υπερλήρη δια τό μεγάλη ξενοδοχεία του. Είχαν πάι ήκει άθληται κά φίλαθλοι άρ' δια τό μέρη του κόσμου. Η ιστορία μας λοιπόν αρχίζει με τήν άφιξη της νορβηγικής ομάδος. Οι Νορβηγοί ήσαν οι καλύτεροι άρ' όλους τούς άθλητάς. Κι' ανάμεσα σ' αυτούς, ό είσωςος τους, ένας παιόγναστος πρωταθλητής στο σκί, ήταν ό Όλαφ Νίσοεν.

Ο Νίσοεν ήταν ένας όμορφος κ' όγιης χωρικός. Υψηλόσωμος, με χρυσοξανθά μαλλιά, με σώμα Αλόόλωνος, έγινε πολύ γρήγορα τό ιδώλιο όλων των γυναικών της διεθνούς άριστοκρατίας. Ο Όλαφ Νίσοεν όσώτος δέν ήταν ούτε καν έθνος. Έκει άπάνω, σέ μία έρημη έπαρχία της Νορβηγίας, ήταν ένας φτωχός τεχνίτης, που έβγαζαγε τά καλύτερα σκί. Μιά ήμέρα, μερικοί άθληται του Όσλο τον άνεκάλεσαν τυχαίως, θάνασαν τήν έκπληκτική ερώση του σ' άγωνισιατά με τό σκί και τον πήραν στην άριχία τους. Ο όρωός Όλαφ έγινε γρήγορα γνωστός στη Νορβηγία, κέρδισε τον τίτλο του πρωταθλητού κ' όταν προκηρύχθηκαν οι ολυμπιακοί αγώνες κατέβηκε μαζί με τήν ομάδα των Νορβηγών άθλητών. Τό περίεργο τώρα είνε ότι ποτέ δέν τόν είχε συνηθεί ή δόξα. Έλεγ' ότι είχε γεννηθή πάνω στο χιόνι κ' ότι δέν άγαπούσε τίποτε άλλο παρά μονάχα τό χιόνι...

Στό Σαιν Μόριτς διετήρησε όλες τις χαρακτηριστικές συνθηές του. Ήταν δειλός, άδέξιος, σιωπηλός κ' έβλεπε πάντα μόνο, με τό σκί στα πόδια, γιά μακρινές έκδρομές στις πλαγιές των Άλπεων.

Τότε δέν τον ενδιέφερε και τίποτε δέν τον συγκινούσε. Δέν άναγκαζείταν με τις εύθιμες συντροφιές, δέν πήγαινε στους χορούς των ξενοδοχείων, δέν πατούσε τό πόδι του στο μάτορ. Κάθε βράδι, άνέβαινε στο δωμάτιό του, άνοιγε τό παράθυρο, καθόταν άναστακτικά σέ μία πολυθρόνα και κεντίζοντας με μία μικρή πίπτα από μαύρο ξύλο, κούταζε τό χιόνι. Ο Όλαφ Νίσοεν δέν είχε σάν τούς Καναδούς, τούς Αμερικανούς ή τούς Άγγλους, όμορφες και πολύχρωμες φανελλίες. Φορούσε ένα απλό μαύρο κοστούμι του σκί, που τού ή'νε μετ' ένα παράξενη κομψότητα κ' ήταν τελείως ιδιαίτερον τύπο.

Οι αγώνες έπρόκειτο νά γίνουν ύστερ' από λίγες ήμέρες. Ένα πρωί, όπως πάντα, ό Όλαφ Νίσοεν έγινε γιά νά προπονήθ' στις καλύτερες πλαγιές. Γιαντρούσε λοιπόν με μία βελγική ταχύτητα σέ μία κατοπέρεια, όταν άξαφνα ένας άλλος κομίσος πρόβλεψε ξαφνικά πίσω από κάτι έλατα, τού έκοψε τόν δρόμο, και βλέποντας πός ό Όλαφ διεθνέονταν κατ' έπάνω του σάν άστραπή, τά έφρασε και σπασίστεκε πάνω στο χιόνι. Ο Νορβηγός έτρεχε με ταχύτητα δρόντα γλισσεύοντας τήν όρα. Πέντε μέτρα πόνι από τόν μουσολιότιμο κομίσος λήγασε τά γόνατα και μ' ένα τεράστιο πήδημα πέρασε έπάνω από τό εμπόδιο. Έπειτα, με μία άγρη στροφή έκοψε τή φάσα του και άργά-άργά, άνέβηκε προς τόν αδέξιο κομίσος που ήταν έπιλοκόμενος στο χιόνι.

Ο κομίσος αυτός ήταν μία γυναίκα, μ' ένα ύψοςο μαγιό κ' ένα κίτρινο μάλλινο σκούφο. Τά μαυρα μαλλιά της έβγαζαν μπροστά στό μάτια της, γεμάτα χιόνι. Η άγνωστη είχε στραμμένους τό πόδι της και στέναζε από τόν πόνο, προσφέροντας άκατάληπτες ήξεις. Ήταν μετ' Ιταλίδα. Μά ό Όλαφ δέν ήξερε τί γλώσσα της. Ο Νορβηγός πρωταθλητής έβλεπε τά σκί της, που είχαν σπάσει, τήν σήκωσε στα χέρια του και μ' ένα ρυθμικό γλιστέρημα πάνω στο χιόνι

της πλαγιές, γύρισε στο Σαιν Μόριτς. Η άγνωστη, μέσα στην άγκαλιά του, δέν είχε κάνει ούτε μία κίνηση. Ένοιωθε τό στόμα της κοντά στο δικά του, κ' όμως ούτε μία φορά δέν τήν κούταξε στό μάτια...

Κι' όμως από τή στιγμή εκείνη έγινε ό άχώριστος σύντροφός της. Η άγνωστη ήταν μία χωρισμένη και βαθύλοπη Ιταλίδα άριστοκράτισσα, ή κήρυσα Τζούλια Μπερίνι. Είχε πάει μόνη στο Σαιν Μόριτς. Τό ξαφνικό ατύχημά της στις Άλπεις τής είχε στοιχίσει ακριβά. Είχε σπάσει τό πόδι της! Δέν τό είχε στραμμένους μονάχα, όπως είχε νομίσει στην αρχή ό Όλαφ. Ο Νορβηγός λοιπόν άρωσώθηκε στην άρωσότητα. Καθόταν όρες διόλοφρες διαλα στο κρεβάτι της, γιά νά της γάρη συντροφία. Μά τ'έν τήν κηπούσι ποτέ στό μάτια. Η Τζούλια Μπερίνι τού μιλούσε στη γλώσσα της. Ο Όλαφ όσώτος δέν καταλάβαινε τίποτε. Τού έφρασε πού άκούε τον ήχο της φωνής της.

Υστερ' από λίγο, τό πόδι της γυατρεύθηκε. Ο Όλαφ τή βοηθήσε νά κόνη τον πρώτο περίπατό της. Έπειτα, άρχισαν νά κάνουν έκδρομές μετ' τά σκί. Τέλος έφρασε ή ήμέρα που ό Όλαφ θά λάμβανε μέρος στους αγώνες. Τό αγώνισμά του ήταν ένας μεγάλος δρόμος άπότοχης, ένας μαραθώνιος. Ο Όλαφ ήξερε πός δέν μπορούσε νά τον κερήσει κανείς. Γιατί κανείς δέν άγατούσε, όσο λάτρευε εκείνος τήν άωροχή Ιταλίδα. Έπί πάντε όρες πού κούτασε ό δρόμος μετ' τά σκί, ό Νορβηγός τ'έν ένοιωσε τήν παραμοχή κορρασί. Ήξερε πός στό τέμα των πορτών ή άγατημένη του Τούλια Μπερίνι. Γύρισε λοιπόν κούτη κ' άνάμεσα στο πλήθος των γυναικών που τον έπαινούσαν άνάστησε τήν άωροχή κομίσση. Μά δέν τήν είδε ποτέ. Έτρεξε γρήγορα στο ξενοδοχείο της. Έκει τού είπαν ότι είχε κάνει τό άπόγευμα μετ' έκδρομή με τούς φίλους της κ' ύπελόγιζε νά γυρίσει πριν από τό τέλος των αγώνων. Μά οι φίλοι της είχαν γυρίσει χωρίς αυτόν. Είχε χαθή σέ μία πλαγιά, όπως τού είπαν... Θα είχε πέσει σέ κανένα βράδυρο...

Ο Όλαφ Νίσοεν έβγαλε μετ' απαρασκή κρηνη πόνου κ' ώρισε προς τις Άλπεις. Πέρασε τά σκί του κ' δια νύχτα γυμνώσε εδδ κ' εκεί φωνάζοντας στις χιονομιμένες πλαγιές τήν άγατημένη του. Μά δέν τήν βρήκε. Κι' έμεινε έτσι, τρεις ήμέρες, κατάκοτος, γηρασός, αλόφωρος, φράζοντας παντού, όπου δέν άνθ'ξε πέρα στον μεγάλο πόνου του και τρελλάθηκε.

Από τότε, ό Νορβηγός Όλαφ Νίσοεν, ό πρωταθλητής του σκί, γύρισε σάν μαύρο φάντασμα στις Άλπεις άναζητώντας τον χαμένο έρωτά του: τήν όμορφη Ιταλίδα κομίσση Τζούλια Μπερίνι που τ'έν βρήθε ούτε κεφού, παρ' όλες της άπειροσμιμένες έφρονες των φίλων της...

Μά άλλη τραγική ιστορία σχετικά με τα χιόνια συνέβη στον Καναδά, στις έσχατες της Αλάσκας. Έκει πέρα, ένας κυνηγός γουναρικών, ό Κλόρκ Άνταμς ζούσε διόλοφρος σέ μία κωλύδα. Ο πιο κοντά συνωκαρισός άπέχε 80 χιλίοι. Μιά νύχτα λοιπόν, καθώς κούιόταν, έξήγησε ξαφνικά. Κάποιος προσπάθησε νά άνοήξει τήν πόρτα του. Ο Κλόρκ Άνταμς άρραζε τό τουφέκι του, άναψε ένα μεγάλο φανάρι κ' άναψε τήν πόρτα, σημαδιένοντας τόν άγνωστο που στεκόταν στο κατώφλι. Μά κ' αυτός κρατούσε στό χέρι του ένα πιστόλι. Ο καθέας τους τότε κατάλαβε πός ό άλλος ήταν έτοιμος νά ρίξει και μετ' μια ταυτόχρονη κίνηση, κατέβασαν τά όπλα.

Γιατί ήθελες νά σπάσης τήν πόρτα; ρώτησε τον άγνωστο ό Άνταμς.
Δέν ήξερα πός καθόταν κάποιος εδδ μέσα... τού άπάντησε ό άλλος. Είχα χάσει τό δρόμο και ζήτησος νά βρω ένα καταφύγιο...

Ο Άνταμς ήξερε πός τέτοιου άγνωστο ήσαν πάντα έκπαιδίστη, γιατί δολοφονούν τούς κυνηγούς των γουναρικών γιά νά τούς κλέψουν. Είχε ό άλλος των χιονομιμένων περιοχών. Στην αρχή λοιπόν σύλλογιόθηκε νά τού φητέγη μία σφαίρα από κερνά και νά κλείσει τήν πόρτα του. Έπειτα τόν λυπήθηκε. Ο,τι κ' άν ήταν δέν μπορούσε νά τόν άφήσει νά πεθάνη από τό κρύο κ' από τήν πείνα.

Έπειτα... τού είπε ό Άνταμς.
Ο άγνωστος τόν εδχαρίστησε, μπήκε μετ' (Συνέχεια εις τή σελίδα 2449)

Οι Καναδοί αστυνομικοί κυνηγούσαν πάνω στους πάγκους τόν δολοφόνο ενός χρυσόψαρου.

